

skelighed ved at faa disse Bestemmelser om Suspension og Ansættelse i andre Embeder revideret.

I § 21, 3die Stykke, staar der, at den Vedligeholdelsespligt, som efter dette Lovforslag skal gaa over fra Præsterne til Staten, skal besørge efter et af Kirkeministerens Forelæggelsestale sagdes det udtrykkelig, at al Vedligeholdelsespligt efter dette Lovforslags Gennemførelse skulde bortfalde. Jeg vil haabe, at Kirkeministerens Udtalelse vil komme fuldstændig klart frem i det Regulativ, som efter Lovforslagets § 21 skal blive udfærdiget.

§ 22 handler om Kørselsudgifterne. Disse Kørselsudgifter begynder ved en Takst af 50 Kr. aarlig. Jeg ved ikke, hvorledes man i Aaret 1919 overhovedet kan komme til at tale om et Beløb af 50 Kr. til Kørselsudgifter, og jeg maa bestemt henstille, at disse 50 Kr. forhøjes til mindst 100 Kr.

§ 23 synes mig ikke at staa i Samklang med de Anmærkninger, som knytter sig til Paragraffen. Den omhandler Udgifter ved Konfirmandstuen. Der staar i § 23: „Der kan efter Kirkeministerens Bestemmelse i særlige Tilfælde . . .“, men læser man Anmærkningerne til Paragraffen, som findes i Kommissionsbetænkningen pag. 39, vil man finde, at „Udgiften til Konfirmandstuens Opvarmning og Rengøring har vi ment ligeledes bør dækkes som Embedsudgift.“ Her foreligger en absolut Forskel mellem Paragraffen, som den staar i Lovforslaget, og de Bemærkninger, der er knyttede dertil. Jeg mener, at Paragraffen maa ændres i Overensstemmelse med Anmærkningerne.

I § 34, 1ste Stykke, omtales Kirkesangertjenesten. Det maa vel være Meningen, at denne Kirkesangertjeneste indbefatter hele Kirkebetjentgerningen. Dette vil jeg gerne understrege; thi det vilde dog være lidt for urimeligt at have baade en Kirkesanger og en Kirkebetjent. Naar der i Parentes er udtalt, at denne Kirkesangertjeneste skal være knyttet til Daabs handlinger, kunde jeg ønske, at der ogsaa havde staaet, at den var knyttet til selve Skriftemaalshandlingerne; om begge Dele kan lades uomtalt, skal jeg lade være usagt.

I § 47, 1ste Stykke, staar der, at Præsterne under Vakance er pligtige at besørge Præstegerningen i et andet Provsti. At de i saadanne Tilfælde skal passe Præstegerningen i det Provsti, som de hører til, er rimeligt; men det forekommer mig, at det bør være frivilligt, om de vil

passe den i et andet Provsti. Ligeledes forekommer det mig at være lidt rigoristisk, naar der i 3die Stykke staar, at Præsten skal passe sit Embede, indtil han tiltræder sit nye Embede. For Lærernes Vedkommende er der givet en almindelig Respit paa ca. 14 Dage, og jeg kunde derfor tænke mig, at man efter „indtil“ satte „14 Dage inden“. Hele denne Paragraf staar i Forbindelse med Spørgsmaalet om Præsternes Ferie; Præsterne trænger lige saa vel som andre Tjenestemænd til Ferie. Jeg kommer derved til at tænke paa de gamle Stiftskapellaner, der var knyttede til Biskoppen, og som Biskoppen kunde udsende under Vakance eller Sygdom og i lignende Tilfælde. Var det ikke rimeligt, at man tænkte paa Oprettelse af saadanne Stillinger?

Jeg har allerede omtalt Klassifikationen. Naar denne Klassifikation ifølge § 13 udelukkende er lagt i Hænderne paa Kirkeministeren, finder jeg, at det er en lille Smule farligt. I § 13 staar der, hvilke Hensyn der skal tages ved Fordelingen af Embederne i de forskellige Lønklasser; men der er et Hensyn, som ikke er nævnt i § 13, nemlig Hensynet til, hvor meget Embedet i sig selv ejer. Jeg synes, det vilde være en uanstændig Tanke, at et Embede, som raadede over meget store Midler, ganske rolig skulde kunne sættes ned i 3die Lønningsklasse. Jeg finder, at Klassifikationen burde finde Sted under mere betryggende Forhold. Det maa udtrykkelig bemærkes med Hensyn til Klasedelingen, at Administrationen ikke har nogen Indflydelse paa Avancementsstillingerne, idet Embederne i disse Tilfælde ikke besættes af Administrationen, men af Menighedsraadene, og det er en af de Ting, der kunde tale til Fordel for at slette Klasedelingen, idet det naturligvis maatte gøres til Genstand for Forhandling, hvilken Løn man da skulde kunne opnaa. Den ærede radikale Ordfører gik ud fra som givet, at man ikke vilde naa op i 1ste Lønklasse, og det vil vel være tilstrækkelig Grund til, at man fra alle Sider vil undlade at slette disse Bestemmelser.

Med Hensyn til Provsterne gælder det, at de ikke kan bestemme, hvilket Embede de skal have, og den gamle Regel, at Provsten havde Lov at faa det største Embede indenfor Provstiet, er herved absolut bortfaldet. Derfor kunde jeg tænke mig, at man kunde bestemme, at Provsteembederne, selvfølgelig foruden de 200 Embeder, der efter Lovforslaget kommer i 1ste